

[Udenrigsministeren]

sted. Der er i princippet intet, der på forhånd kan fratage et medlemsland muligheden for at påberåbe sig Luxembourgforliget i forbindelse med vedtagelse i henhold til artikel 113, herunder vedtagelse af sanktioner baseret på denne artikel i Romtraktaten.

Det ligger imidlertid sådan, at i det omfang et medlemslands vitale interesser bliver tilgodeset ved, at landet undlader at anvende en given forordning, er der jo ikke noget grundlag for at påberåbe sig Luxembourgforliget, men dette skyldes altså ikke, at Luxembourgforliget ikke skulle finde anvendelse i forbindelse med artikel 113-vedtagelser. Det skyldes derimod, at et medlemsland, når det vurderer sine vitale interesser, ofte vil komme til den konklusion, at disse er tilgodeset ved, at landet ikke selv deltager i givne sanktioner.

Om mandatafgivelsen i forbindelse med EFs importrestriktioner over for Sovjetunionen kan regeringen oplyse følgende:

Den diskussion, der har været om forståelsen af regeringens oplæg til markedsudvalgets møde den 20. december 1982 om forlængelse af importrestriktionerne over for Sovjetunionen, angår tilsyneladende alene spørgsmålet om, hvorvidt Danmark skulle være forpligtet til at nedlægge veto mod en 1-årig forlængelse eller oplægget alene inderbar, at Danmark ikke kunne acceptere selv at blive bundet af sanktionerne ud over en 2 måneders periode.

Jeg har gentagne gange gjort rede for, at oplægget efter regeringens opfattelse gik ud på, at Danmark ikke kunne acceptere selv at være bundet ud over en 2 måneders periode. Den opfattelse, at regeringen skulle være forpligtet til at nedlægge veto over for en fortsættelse af sanktionerne i andre lande, samtidig med at de ikke ville finde anvendelse i Danmark, lå uden for, hvad regeringen havde forestillet sig var rimeligt, allerede fordi denne fremgangsmåde ville være et brud med den linje, som den tidligere regering fulgte i forbindelse med Falklandssanktionerne.

Jeg kan hertil føje, at det da heller ikke kunne være rimeligt, at Danmark på den måde skulle blande sig i den måde, hvorpå andre medlemmer af EF valgte at tilkendegive den reaktion over for Sovjetunionen, som vi alle i EPS-regie var enige om. Det afgørende måtte da trods alt være, at vi selv havde mu-

lighed for at vælge den procedure, som et flertal her i folketinget ville foretrække.

At det så samtidig førte til, at et flertal gik imod at videreføre importrestriktionerne over for Sovjetunionen på nationalt grundlag, kan regeringen ikke nok beklage. Det må gælde så meget mere i dag, hvor vi alle vil have hørt, hvorledes det polske politi i går fandt anledning til på ny at tilbageholde Lech Walesa, fordi han dagen i forvejen havde taget kontakt med fagforeningsmedlemmer, som var blevet tvunget til at gå under jorden. Det er mit håb, at disse højst beklagelige realiteter ikke må blive glemt.

Det er, hvad regeringen kan oplyse i denne sag.

Forhandling

Formanden:

Ordføreren for forespørgerne, hr. Holger K. Nielsen, har ordet.

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg takker ministeren for svaret og vil godt forsøge at opbygge mit indlæg på samme måde, som ministeren svarede. Jeg er bekendt med, at andre her i salen har fået hans indlæg skriftligt, og må endnu en gang sige, at jeg synes, det er urimelige arbejdsvilkår at byde oppositionen, at man ikke får de skriftlige svar, på samme måde som andre kolleger her i folketinget gør. Men o.k., det må vi jo finde os i.

Det glæder mig, at udenrigsministeren nævner det brev fra hr. Kjeld Olesen, der var udenrigsminister, da Danmark gik med til artikel 113-sanktionerne i marts 1982, hvori der blev taget helt klare forbehold over for anvendelsen af artikel 113. Det glæder mig, fordi jeg tidligere har stillet nogle spørgsmål om det emne og fået nogle svar, som jeg mener havde visse nuanceforskelle i forhold til den tidligere regerings, idet man ikke på forhånd udelukker at anvende artikel 113, men udelukkende udtrykker betænkeligheder, medens den tidligere regering klart tog forbehold over for det.

Men jeg må alligevel fortolke ministerens reference til hr. Kjeld Olesens brev på den måde, at der principielt ikke er nogen forskel på hr. Kjeld Olesens og den nuværende udenrigsministers syn på det principielle spørgsmål.